

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

”ט תמוח

משניות מבוארות

ג מה בין טמאת מרקב למושב, מרקב חלק מגעו ממשאו, נושא מטמא בגדים ואין טעם מטמא לגדים, ומושב לא חלק מגעו ממשאו, ולשיניהם מטמאין בגדים. תפית של חמור עצים שותנים על גב החמור ואינו ראוי לא לרכיבה ולא לשיכה, אף על פי שהוא יושב עליה, טהורה. פיו שמתקדח למקטא אומרים ליושב עמד ונעשה מטמא, שנה בה את הנקבין, שתהא ראיה לשיכה, או שפרץ, שהסיון ממקומו ותתן זה לזה, ויש מפרשים שטעם התפית של חמור טהורה, פיו שאין ברכיבה טפח, ושנה מקום הנקבין או שפרצו ונשאו רחב טפח. (ד) השטח והכר והכסת של מת שמתדון למת, היו אלו טמאין מדרס, מפני שהנשים ישובות ומחיות ומכבות המת. וכן כסא של כלה ומשבר של חיה, מקום מושב היולדת בשעת הלידה, וכסא של כובס שהוא כורם מבלע, ומתקן עליו את הכלים הנקבין. שישב עליו כשהגדים נתוכו להדקו כדי שיקבעו (והיינו), מטמאין טמאת מדרס. אמר רבי יוסי אין בהם משום מושב, דהניו אין מקבלין טמאת מדרס כל השטין לעיל, ומה שאמרו לעיל פרק בב משנה ד כסא של כלה מטמא מדרס, הניו דלא קרבי יוסי. (ח) החרם, מצודה של גנים, רשת עשויה מחוטים שעוין דן בה, רשת נקבים, טמא מפני הוטו, שיש מעט בתחתיתו ארוג, וכן נותנים אובל שהזנים יקטנו לחובו, ומפני הנכד שלמטה כלה מקבלת טמאה. והשתדו והמקמרות וכן מיי מצודות שצדו בהם חיות שפות רגלים, והפך, לוח של עץ, והפלצור, מין מצודה של עץ, ומצודות הסקרו, מצודה שסורקת אמת הפנים עד שיתקבצו שם הדגים ואחר כך מוציאין בהים ונשארים הדגים, כל אלו טמאין, הניו מקבלין טמאה אם נגעו במת או בשרץ, דיש להן צורת כלי או בית קבול (תפירת ישראל), והאקון סל שצדו בו, והרטוב סל שצדו בו עופות, והכלוב של עוף העשוי מצרות ויש חלל בין אצבע לאצבע מוחיון וטוהרו, דאין להם בית קבול אצרות כלי (תפירת ישראל).

פרק כד פרק זה מדבר מדיני קבלת טמאה בכלים, דיש כפה מדרגות בטמאות, ונבאר מזה מן השישים לפרוש השטח. א) טמאת מדרס, הוא המאמר אצל ג, ובה היה ויולדת וכן מצורע, שהו אב הטמאה "ומטמאין משכב מושב" וטמאות חמורה שהו כמותו, דכמו שהו אב הטמאה גם המשכב אב, ופרשו הפסיו ועמד לזרקה משכב מושב ול דבר הראוי לשכב או שיש עליו, בין אם שכב או שב אד עמד עליהם או נתלה בהן, פיו שוכב נמשך בהן. מטמא טמאת מדרס, (ומטעם זה נקרא מדרס), ואפילו עשר מצעות והטמא על העליהן, נטמאו כלן טמאה חמורה להיות כמותו, פרט לרוב שהשיכה או הישיבה עליו מונע עפר ממשו הליל, והמתכו בה שאמרים לאדם היושב או שוכב עליהם עמד ונעשה מלאכתו, וזה סיקו שאינה מיוחדת לכל לשיכה וכו', לכן מנו זה אינו מטמא מטמא מדרס, בין אם שכב או אהל. (ב) טמאת מדרס, דהניו טמאה המתכה אצל מת שאינו מטמא טמאה חמורה מדרס להיות כמותו, ואפילו שכב עליו אינו אלא כטמאת מנוע, דהיא אב נגעה והונג בו ראשו, וכן נעמו שהו אב אבות הטמאה, והונג בו היו אב הטמאה, וכן אב האהיל (היו חתג גב אחד ביחד עם מת), מטמא כטמאת מנוע (פרט לרוב שהו מטמא כמת עצמו וטמאה היסט כמת שפוחו ומנועגג הטמאה) ומבואר שכל אלו הטמאין מדרס מטמאין גם טמאת מנוע. (א) טהורה מכלום. (א) חמור שאינו מקבל טמאה, דהניו כל גללים כלי אדמה, או מדרב הקא מן היס שנתעטמו מקרא. (ב) שאינם ראוי לטלטל

מלא מחמת נדלם. (א) בטל מתורת כלי. כגון שנסבר. (ד) אינה ממששת לתשמיש אדם ואפילו היא כלי. (א) שלשה מיני טמאין מגיזים כלי. (א) שכל אחד חלק מחברו לענין קבלת טמאה, תריס הכפוף שפסקת את האדם משלש רוחות, טמא טמאת מדרס, כיון דראוי לשכיבה, ששוכבין עליו בשעת מלקתו, ואפילו אינו נוגע בו, וכל שכן טמאת מת, ושממשותף לו בשירים ובקופו, שדה שהוא מקום משחק המלכים, ולבשים מין תריס, טמא טמא מת, דברו כמלבוש, ולא טמאת מדרס, דאינו מיוחד לשיכה, ודיעת הרשב"א, תריס קטן שהרביים עשוין אותו לשחק בו ולשמותו, טהור מכלום, דאינה כלי תשמיש כלל, דאינה ראיה לא לכישה ולא לשיכה. (א) שלש מיני עגלות הן לענין קבלת טמאה, העשויה כקתדרא מיוחדת לנשיאת אדם ואינו כפסא, ומקפת משלש צדדיו כיון כפסא, טמאה מדרס, דמיוחדת לשיכה. אבל אם היא כמטה, שארקה ורתכה יתר, דמיוחדת להוליד בה כחורה, ואומרים להישוב בה עמד שנוכל לעשות מלאכתו, טמאה אם נגע בה טמא מת, ולא טמאת מדרס, דאינה מיוחדת להישוב בה עמד, שאינה שמוליכין בה אבנים, טהורה מכלום, לפי שאין לה בית קבול, מפני שיש לה בתחתיתה נקבים גדולים כמציא רמון, ואין לה של כלי. (א) שלש מיני עגלות ליל לשת בצנח הן, לענין קבלת טמאה, ערבה שמוקחות משני

לג ועד תשעה כפין שנסדקה, ואינה ראיה ללוח בה, טמאה מדרס, פיו דמיוחדת אומה לשיכה כשהיא מהפכת, אם שלמה, בין גדולה עד ארבעים סאה, ובין קטנה, טמאה טמא מת, דכלי הוא, וטהורה במדה, שמוקחות מארבעים סאה למעלה בלח שהם כורים ביבש, טהורה מכלום, שאינה שמוליכין סאה למעלה כולל לישב על גבה ולחשתמשו, וכן מפני גדלה אינה מטלטלת כשהיא מלאה. (ד) שלש מיני תבות הן, לענין קבלת טמאה, תבה ששתתה מצדה, כמין שבשעת מלאכתה כולל לישב על גבה ולחשתמשו, וכן מפני גדלה אינה מטמא מדרס, אם פתחה מלמעלה, אינה ראיה לישב כשמשמשין בה, טמאה טמא מת, והנאה במדה, שמוקחות מארבעים סאה למעלה, וגם שאינה ראיה לשיכה, כגון פתחה מלמעלה, אבל פתחה מלמעלה אפילו באה במדה טמאה מדרס, טהורה מכלום דאינה מטלטלת מלא וריקון. (ח) שלשה מיני תרבוטין כלי עור שדומין לארזון הן, וכן לענין טמאת מדרס, ספורי מקי דם, ויש מפרשים סרף (מגלל אנשים), טמא טמאת מדרס, שיושבין עליו בשעת הקוה, או הסתפרש יושב עליו, ותרבוטין שאוכלין עליו, במקום שילחו, טמא טמא מת, דכיושב עליו אומרים לו עמד ונעשה מלאכתו, ושל יתים שמתדן לחסות היתים, טהור מכלום, דאינו משמש את האדם. (ו) שלש מיני בסיסיות כלי עץ שלום שעשויו להושיב עליו כלי אחר הן, לענין טמאה, שלפני המטה, להשתמש בו לזרץ שיכה, ושלפני סופרים, שיושבין בו וכותבין, טמאה מדרס, שיושבין לרוב מכלל או לשכב עליהן, טמא טמא מת, ובהפך שלים בתוכו לכיב מכלל וכליו, וממנו מביאין לשלחו טמאה טמא מת, דיש לו בית קבול אבל אינו מיוחד לשיכה, ושל מלאכה, שמושבין עליו מגלל של עץ כדי שלא יקב מלחלוותי הקרקע, דהוא מכלום, דהוא משמש כלי, ולא תשמיש אדם. (ז) שלש מיני פנקסיות לחות כתיבה הן, לענין טמאה, האפיפורין לחות

משניות מבוארות

שאינו מצדוין דאינו מיוחדים דוקא לזכרים קדושים (תפירת), טמאה טמא מת. דברו תשמיש אדם (ובמיוחדים לזכרים קדושים לא מחשבו כלי תשמיש אדם ואינו מקבל טמאה), ושל תפרד הפת ושל נבלי בני לוי שהיו כורכין בקו כלי השייך שלהן, טהור מכלום, דאינו מיוחדים לתשמיש אדם (ובתפירת ישראל) ובהנחה מדרס דהן של הקדש ואסורין בהנחה, לכן לא מחשב כלי תשמיש לאדם. (א) שלשה מיני פרקליין בית יד של עור הן לענין טמאה, של צדי תיה ויוני טמא מדרס, כיון שהוא מה מלא וישען עליו, ולא חגיבים שצדו בו חגיבים, הוי תשמיש אדם, טמא טמא מת, ולא מדרס שהוא קצין כמא ראוי לראי לשיכה, ושל קצין להפך בו פרות הפיו היבשים שעשוי רק להציל דיו מלכלה, ויש חרסין קוצין, דהניו ללש קוצים טהור מכלום. (טז) שלש מיני סככות כפסי שששואן הנשים על ראשו הן, לענין קבלת טמאה, של ילד שמתקדח להיות צעירה, טמאה טמאת מדרס, מפני שנעשה ממנו דו וראוי לשיכה, של זקנה שמתקדח לנשים ישובת, טמאה טמא מת ולא מדרס, מפני שהיא קשה ואינה ראיה לשיכה, ושל יוצאת לחוץ כיון סכה קשה שמוקחות לנשים יוצאות לחוץ, טהורה מכלום, דאין כי שיער בגד, ויש מפרשים שפרקה היא יוצא רב הישר (ז) שלש מיני קפות בית קבול שנעשה מנפרים או נפרים או בגדים הן, לענין קבלת טמאה, מהותה קשה שיהיה בלתי שלשה שעשאה טלאי והושיבה והכרה על בניה, קפה בריאה וחקקה, וחלסין אחר הבריאה טהורה מכלום, אף על פי

שמתה טמאה מדרס, קפה קטנה שעשאה טלאי על התולה, בין שתינו מהותה ובין שתינו עמה, וחלסין אחר הבריאה, ואם הגדולה טהורה, גם הקטנה המוקבת עמה טהורה, היו שוות, ששתינו בריאות או מהותה, וגם שותב בגובהן, וחלסין אחר הפנימית, שהיא עקר הפל, בני טמאה הפנימית טמאה החיצונית, ואם הפנימית טהורה, החיצונית אינו טהורה, ובי שמינו אומר, מפרש דברי תנאים, קפא (והיינו) של סבירא ליה פו, עין שם, כף ממונים של מתכה שהיא טמאה שלשה והכרה על שולי הפיחים, קוקמוס שמתממין בו מים שהוא טהור, אם טלה מבפנים טמא גם הפיחים, מפני שהולכין אחר הפימיו, ואם טלה מבחוץ, טהור הפיחים, טלה על צדה, על דופני הפיחים ולא בשוליו, בין מבפנים בין מבחוץ, טהור. דאן חולכין אחר הפיחים, והאל במיחים טהור איירי.

פרק כה א כל הכלים יש להם אחריות ותוך, אם נטמא אחריו הכלים כטמאת משקין, לא נטמא תוכו, נטמאת משקין לטמא כלים דרבנן, לפיכך הקלו, אבל אם נטמא תוכו, נטמא אחריו, וכן פרוש יש להם אחריות וכן, שחלוק יש בין טמאת אחרים ובין טמאת תוך, ומה הן הכלים כגון הרבים והקפחות והשוכן והמצרופין, שקים גדלים של עור, ואף על פי שביכול להולקין ולעשות תוכו אחריותו אפילו חלק דין תוכו מאחריותו, דברי רבי יהודה, רבי מאיר אומר,

שמופיו עליהן אבק ומתבין עליו חשבונות ונדול הוא וראוי לשיכה, טמאה מדרס, שראייה לשיכה, וישו בה בית קבול שנהו, ששוחין פני הלוט שנהו ועליו רוסמין וקטן הוא שאינו ראוי לשיכה, טמאה טמא מת, וחלקה שאין בה שנהו שרושמוין עליו בדי, טהורה מכלום, דאינה ראיה לתשמיש, שאין לה בית קבול. (ח) שלש מיני מטות הן, לענין טמאה, העשויה לשיכה טמאה מדרס, של זגגין לשים עליו כלי וכוכית, טמאה טמא מת, פיו שיש לה בית קבול (ויבדים) ואינה מיוחדת לשיכה, ושל סרצו, מרקבה, והיא כעין דפוס עץ בלי שולים, טהורה מכלום, דאין לה בית קבול ואינה ממשמש אדם. (ט) שלש מיני משפלות קפות לחוצאת זבלים לשדה הן, לענין טמאה, של זבל שהיא ראיה לשיכה במקום המיועד לזר השולח הובל, שישב שם (ופתחה בצדה), טמאה מדרס, של תבו פתחה למעלה ואינה ראיה לשיכה, ושלפניו שיהיה אומרים לו עמד ונעשה מלאכתו, טמאה טמא מת, והתפלל של גמלים, כלי ממשוין בתוכה פרקמטא מרקבה הגמלים, שששואן אותה על גבי גמלים, שהיא עשויה מעשה רשת, ונקייה ורחבים שאינה מקבלת תבו, ונשניה מתכלים קשים שאין ראיה לשיכה, טהורה מכלום, דאין לה בית קבול. (י) שלשה מיני מפיצים הן, המצולות שעשויות מפינים או מעלוי וכיצא כהן, העשויה לשיכה, טמאה מדרס, של צביעו ששוחין עליה הגדים בשעת צביעתו, טמאה טמא מת, דיש להן תורת כלי, ואינו מיוחדים לשיכה, ושל גנות שמפסין בו ענבים ויתים, טהור מכלום, דאינו ממשמשי אדם.

(יא) שלש מיני חמות נודות של עור, ושלש תורמליו כסיון של עור לרועין לכלי תשמישו הן, לענין קבלת טמאה, ומקבלים כשיון המפרש בפרקי כ משנה א החמת שנועקה כפיו, והתורמל ממושבת כפיו ויתר, עד ארבעים כטו, טמאין מדרס, דמשמשין ושיכה בשעת מלאכתו, ושאין מקבלין טמאה, טמאין טמא מת, דאינו ראוי לשיכה, ושל עור הדג, בין גדולים ובין קטנים, טהור מכלום, דכל הבא מבריות שבים, טהור. (יב) שלשה מיני שרות שאין בהן צורת כלי הן לענין טמאה, העשוי לשיחה על כרעים ולישב עליו טמא מדרס, לתכרין לכרף בו הכלים הקטנים כגון קוקמוס, ומקפרי או מחטין, טמא טמא מת, דברו כלי קבול, ושל רצועות, עור העומד לחתך ממנו רצועות ושל סנדלים, לחתך ממנו סנדלים, טהורה מכלום, דהם עדיין מותרים מלאכה (ורצועות המתקנות ככה, וטמאות, כדמבא במקבת געיס כתיב יא), (ג) שלש מיני סדינין הן לענין קבלת טמאה, העשוי לשיכה, טמא טמאת מדרס, העשוי ליוולו, לתלוחו כפתו, טמא טמא מת, שהמשש משתקף בשוליו, ולפעמים מתחמם בו, כדלעיל פרק ו משנה ו, ושל צוות שרומקו עין צוות כדי לראות בו שיעשעו מנודו כנגדים אחרים, (והימא) מפרש שחולין בכלת הבית לטו, טהור מכלום, דאינו תשמיש אדם. (יד) שלש מיני מטפות הן לענין טמאה, של ידים לקנח ידיו, טמאה מדרס, שלפעמים נתתן על הכסת ונשכב עליה. של ספרין שעטפנים בהם ספרים, ושלפנימין